

Convertirea lui Peter Reinhart

(Din olandeză)

Heinrich Beek tocmai intrase ca tânăr recrutar în cazarma de la Hoorn.

Cât de străin i se părea aici totul! Pentru prima dată trebuia să doarmă în altă parte decât în casa părintească, pentru prima dată trebuia să se culce, în loc de propriul său pat obișnuit, în unul dintre paturile înguste de cazarmă și să transpire împreună cu douăzeci și patru de alți recruți într-un dormitor comun.

Cu așa ceva trebuie întâi să te obișnuiești, își spunea el. Da, și se va obișnui cu aceasta. Mult mai rău și mult mai greu a fost să suporte că trebuie să schimbe atmosfera curată de acasă, cu aerul care era stricat de vorbe murdare și înjurături, de cuvinte cum pe vremuri nu-i ajunseseră niciodată la urechi. De acasă fusese obișnuit cu totul altfel. Atunci locuia la mama sa temătoare de Dumnezeu. Aici avea senzația că locuiește în iad. Părea că soldații ar fi de-a dreptul hotărâți să se întrecă reciproc în expresii goale și indecente.

Heinrich venise câteva zile mai târziu în cazarmă decât ceilalți. El nu se simțise bine când a primit ordinul de chemare și mama, îngrijorată, îl mai reținuse câteva zile. Dar în cele din urmă tot a trebuit să plece. Puținele ore de când era în cazarmă nu îi prezentaseră viața de soldat dinspre partea plăcută. El se întreba dacă și acasă camarazii săi vorbeau toți așa cum o făceau aici. Abia dacă putea s-o creadă. Aceasta îl dezgustase și fugise în dormitorul comun, unde cel puțin o jumătate de oră nu mai vedea și nu mai auzea nimic din ce îl îngrozea de-a dreptul și care îi făcea așa de grea noua perioadă a vieții sale.

Se așezase pe un scaun lângă scheletul patului său și își sprijinise capul în mâini. Gândurile sale călătoreau acasă, în familiara cameră de locuit, unde în ceasul acesta mama ședea cu tricotașul ei în fața vechii lămpi cu petrol. Cu siguranță că și gândurile ei zăboveau la băiatul ei din depărtare și precis se ruga pentru el. Și la armoniu ședea cu siguranță Minna, singura soră a lui Heinrich, așa cum făcea în fiecare seară. Ea cânta de multe ori cântarea preferată a mamei:

*Încredințază-ți soarta și ce te mângâiește,
Administrații care cerul cârmuiește.*

Și poate că în clipa aceasta tocmai erau pe punctul să cânte această cântare. Heinrich știa că la cântatul acestei cântări, mama se gândea mereu la tata, care murise pe când el mai era un băiețel.

Tânărului soldat solitar i-au dat lacrimile când, în duh, s-a închipuit așa de plin de viață acasă. Aici nu era nimeni spre care să se fi simțit atras. Aici domnea brutalitatea și grosolănia. Oare bănuia mama cum este aici? Când i-a dat sărutul de despărțire, doar îl privise ferm în ochi și spusese: „Dumnezeu să te păzească, băiatul meu!”

Da, mama aștepta totul de la Dumnezeu, chiar și ceea ce îl privea pe el. În timp ce Heinrich se dezbrăca încet, încă se mira cât de ciudat de liniștit îl lăsase mama să plece. În plus, el însuși a devenit din nou foarte liniștit lăuntric. Așa cum era obișnuit, el a îngenușat și în seara aceasta înainte să se bage în pat și l-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute ca și în acest mediu nelegiuitor să-și urmeze calea curajului și fidel ca un creștin.

Heinrich era deja de o vreme în pat, când ceilalți au intrat cu multă gălăgie în dormitorul comun. Toți au fost repede dezbrăcați și în paturi și după ce s-a dat porunca „Stingerea!”, n-a mai durat mult până ce toți, și Heinrich, zăceau în somn adânc.

În seara următoare, Heinrich deja se împăcase puțin cu viața de cazarmă și își cunoscuse camarazii care erau în cameră cu el. Aflase că Peter Reinhart, care părea să aibă cea mai mare influență în toată camera, nu făcea parte, de fapt, dintre recruți, ci era un voluntar care slujea deja de trei ani. Dar observase și că Reinhart nu era bine văzut la șefii săi și nu-și câștigase lauri în slujbă. Se spunea că a fost deja pedepsit din cauza unor delict grave și degradat de la caporal la soldat obișnuit. Faptul că a folosit în mod rău experiențele și cunoștințele sale mari din serviciul militar și era în fruntea tinerilor recruți în toate lucrurile greșite, îl făcea deosebit de neîubit de superiorii săi. Nou-veniții, dimpotrivă, priveau entuziasmați la el. El avea experiență pe care ei n-o posedau, știa să vorbească convingător și să povestească excelent. Temele de discuție pe care le aborda - și ele erau de cele mai multe ori de un fel de-a dreptul imoral -, erau preluate de tinerii soldați care umblau după prietenia sa și spuse mai departe cu plăcere.

Heinrich Beek se îngrozea de influența lui Peter Reinhart, pe care îl considera un om foarte rău. Dar chiar dacă i se dădea grijuliu din cale, el tot simțea responsabilitatea sa deosebită față de acest ademenitor foarte influent și când în a doua seară a îngenuncheat din nou lângă scăunelul său, în prezența camarazilor, el s-a rugat în mod deosebit ca Dumnezeu să-l convertească pe Peter Reinhart. Deodată au răsunat în jurul său râsete zgomotoase și când s-a ridicat de pe genunchi, unul dintre camarazii tineri i s-a adresat:

„Ce-ți veni, Beek? Ce înseamnă aceasta? Nu cumva te-ai rugat?”

Heinrich a răspuns liniștit, chiar dacă puțin roșind:

„Sunt obișnuit de acasă.”

„Păi, aici trebuie să te dezveți de aceasta”, a intervenit Peter Reinhart. „Nu mai ești copil mic. Cu asemenea copilării nu avem nimic de-a face aici.”

Beek a considerat că era cel mai bine să nu răspundă la această remarcă, dar în seara aceea a stat încă mult timp treaz.

Ori de câte ori Peter Reinhart l-a întâlnit în zilele următoare pe Heinrich, el n-a putut să se abțină să nu arunce, în parte serios, în parte cuvinte care sunau de-a dreptul batjocoritor, referitor la obișnuința sa de a se ruga. El nu lăsa să treacă nicio ocazie, singur sau împreună cu ceilalți, să nu-l hărțuiască și să-l chinuiască pe tânărul camarad și să-i facă astfel viața amară. Dar Heinrich i se împotriva bărbătește. Dacă avea un răspuns la îndemână, i-l dădea; dacă nu avea, tăcea. De la rugăciune nu s-a lăsat abătut.

Din nefericire, Reinhart îi avea de partea sa pe toți ceilalți tovarăși de cameră. De mult ori batjocoreau și râdeau toți împreună, când dimineața sau seara se ruga, îngenunchind. Dar cu curajul unui om care este conștient că merge de mână cu Atotputernicul, Beek a rămas fidel obișnuinței sale.

Într-o zi s-a ajuns la o catastrofă. Ca de obicei, în dimineața respectivă, după trezire, recruții săriseră din paturi, s-au spălat și s-au îmbrăcat, unii vorbind și cântând tare, ceilalți - printre ei și Heinrich - liniștiți și tăcuți. El, când a fost gata, a îngenuncheat ca de obicei, ca să-și ceară în rugăciune binecuvântarea Domnului pentru ziua aceea. În timp ce se ruga, el n-a observat că Peter Reinhart se așezase în spatele său cu pumnul strâns și aștepta clipa când el se va ridica. Ceilalți, curioși să vadă ce se va întâmpla, priveau plini de încordare la cei doi.

Heinrich s-a ridicat. Dar încă înainte să stea în picioare, Reinhart, cu vorbele aruncate mânios:

„Se pare că tu cu binele nu poți fi determinat să încetezi cu comedia aceea ridicolă”, i-a aplicat în față o lovitură de pumn așa de violentă, încât i-a țâșnit sângele pe gură și pe nas.

O clipă, Heinrich s-a clătinat. Dar apoi și-a stăpânit iritația nemărginită și fără să rostească un cuvânt, l-a apucat pe chinuitorul său, l-a ridicat foarte sus și l-a trântit de perete cu o putere nebănuită. Cu un strigăt mare de durere, Reinhart a căzut pe marginea patului. În aceeași clipă s-a prăbușit și Heinrich istovit, exact într-o băltoacă de sânge.

S-a iscat o larmă îngrozitoare. Un subofițer s-a grăbit într-acolo.

„Ce se întâmplă?”, a strigat el aspru.

„Aici”, a strigat Reinhart, arătând spre Beek, „Flăcăul acesta este de vină pentru tot.”

„Da, da”, au confirmat unii dintre recruți; „a dat cu el de perete.”

Dar subofițerul, un om înțeleghător, care îl observase pe Heinrich de mai mult timp și admirase curajul său tăcut, a înțeles repede situația.

„Nu, Reinhart, nu el, ci tu ești bătaușul. Vorbește, ce rele ai făcut iar?”

Între timp, Heinrich se ridicase și acum explica liniștit că ar avea dreptate camarazii, iar el, la mânie, dăduse de perete cu dușmanul său.

„N-am mai putut să mă stăpânesc, domnule subofițer.”

Subofițerul a privit de la Beek la Reinhart și din nou de la Reinhart la Beek. Apoi i-a spus lui Beek:

„Dacă tu, pe a cărui răbdare am admirat-o deja de mult timp, n-ai mai putut să te stăpânești, cât trebuie atunci să te fi chinuit acest flăcău! Reinhart te-a aranjat așa?”, a continuat el, arătând la nasul zdrobit al lui Heinrich.

Tăcere adâncă. Toți se uitau la Beek, să vadă ce va răspunde. Dar el a rămas tăcut.

„Aceasta ar putea să te coste paisprezece zile, Reinhart”, a spus subofițerul.

„Vă rog, domnule subofițer”, a strigat Heinrich, „nu faceți nicio reclamație! Doar și-a primit pedeapsa.”

Dar subofițerul a comunicat incidentul, iar vinovatul și-a primit cele paisprezece zile.

După ce pedeapsa a fost ispășită, Reinhart s-a purtat o vreme mai cuviincios cu Beek. Totuși, atitudinea sa interioară față de el nu devenise în niciun caz altfel. După aceea, ca și înainte, rugatul continuu și tăcut al acestuia îl supăra fără măsură și chibzuia cum putea să-i vină de hac lui Heinrich în alt mod. Dar cum? Să-l atace deschis, nu mai îndrăznea. Forța cu care tânărul recrut îl aruncase de perete, o mai avea bine în memorie.

La o amiază, pe când nimeni altcineva nu era în cameră, Reinhart, care îi avea cu el pe unii dintre tovarășii săi, s-a dus spre Beek, l-a apucat pe neașteptate, l-a aruncat la pământ cu ajutorul celorlalți și i-a legat brațele laolaltă peste piept cu o funie groasă. Heinrich a văzut că nu putea face nimic față de superioritatea numerică și a trecut la rugăminți, să-l lase în pace, dar zadarnic. Zăcea acolo legat, incapabil să se ridice. Dintr-odată a devenit foarte liniștit, a închis ochii și a spus cu glas limpede, auzibil:

„O, Dumnezeule, dă-mi putere să rup această funie!”

Apoi și-a încordat toate forțele și încă înainte ca Reinhart și complicii săi să devină cu adevărat conștienți de ce se petrecea acolo, s-au rupt legăturile cu care Beek era legat și cel care tocmai fusese legat stătea liber și în picioare în fața lor, spre uimirea nemărginită a tuturor.

„Nu veți izbuti. Nu mă veți determina să urmez modul vostru rău de viață”, a spus Heinrich liniștit. „Voi continua să mă rog și mă rog și pentru voi, mai ales pentru tine, Reinhart.”

Un râset oribil a fost răspunsul la cuvintele prietenoase.

În serile libere, Beek obișnuia să meargă la strângerile adunării Evanghelice Libere din Hoorn. Și pentru aceasta trebuia să suporte tot felul de batjocuri de la camarazii săi. Instigatorul principal era din nou Reinhart.

„Pot să întreb ce faceți voi acolo?”, s-a informat el odată, batjocorind.

„Vino cu mine și o vei afla foarte exact”, a răspuns Beek liniștit.

Reinhart a ciulit urechile. Ideea nu era rea. În felul acesta se putea aduna material nou pentru scopul său.

„Se face! Băieți, va fi o glumă de toată frumusețea! Va fi ceva de povestit! Probabil că Beek își va întâlni acolo iubita. Și de ce nu? Pe lângă aceasta poți totuși să te rogi toată ziua. Ei, poate că îmi voi lua și eu una de soiul acesta și cine știe, dacă Peter Reinhart nu ajunge și el odată până acolo, încât să îngenuncheze în fața patului său!”

Un hohot răsunător a răsplătit această glumă plină de umor.

Următoarea seară de adunare a venit; și Reinhart a mers cu Heinrich să ia parte la strângere. Își promisese o distracție, dar s-a întâmplat cu totul și cu totul altfel. Și pentru acest batjocoritor și blasfemator, Cuvântul lui Dumnezeu se dovedea a fi „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Prin propovăduirea Cuvântului, Reinhart a fost impresionat așa de puternic atât de sfințenia, cât și de dragostea lui Dumnezeu, încât, în lumina Sa, el s-a recunoscut ca un păcătos îngrozitor și într-o clipă și-a văzut starea complet pierdută. El a ajuns într-o asemenea suferință din cauza păcatelor, încât aproape că dispera. Când s-a terminat adunarea, n-a vrut să se întoarcă în cazarmă până nu s-a vorbit cu el și cu această ocazie a ieșit de pe buzele sale strigătul vameșului: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” [Luca 18.13] și, o, minunat har divin! încă în aceeași seară Peter Reinhart s-a convertit și prin credința în Isus Hristos a găsit pace și iertarea multelor sale păcate.

După aceea a mers liniștit și adâncit în gânduri lângă Heinrich Beek, pe străzi, la cazarmă. În timp ce Heinrich, foarte fericit pentru cele întâmplate, preamărea harul lui Dumnezeu, Reinhart a tăcut aproape tot drumul. În fața cazarmii a spus:

„Mergem prima dată la cantină, Heinrich.”

La cantină au fost întâmpinați cu un „Hallo!” puternic, iar gălăgia a devenit și mai mare când Reinhart și-a ridicat mâna și a început să vorbească.

„Băieți”, a spus el, „sunt hotărât ca de acum înainte să-I slujesc lui Dumnezeu.”

Camarazii, care nu vedeau pe figura lui serioasă decât o comedie bine jucată, așteptau cu nerăbdare ce va urma, iar Reinhart a continuat, acum cu glas tremurat:

„Băieți, ce om ordinar sunt eu totuși! L-am deranjat pe Beek la rugăciune și în toate lucrurile rele am fost în fruntea voastră. Băieți, bateți-mă, călcați-mă, faceți-mi tot ce e rău! N-am meritat altfel. O, ce om păcătos sunt! Dacă Dumnezeu n-ar fi un Dumnezeu îndurător - aș fi un om pierdut.”

Ici și colo încă se râdea. Dar cei mai mulți stăteau în picioare sau ședeau acolo, pe fețe cu o expresie de oameni bătuți, pe când ascultau acest mod de exprimare de durere și de regret. Ei înțelegeau că s-a petrecut ceva neobișnuit și ascultau atenți, când Reinhart, care își recăpătase liniștea, își povestea acum convertirea și le aducea din nou la cunoștință hotărârea, ca de acum înainte să ducă o altă viață.

Peter Reinhart și-a ținut cuvântul. Din ceasul acela nu s-au mai auzit de la el cuvinte goale, hulitoare. El căuta, mai degrabă, să-i câștige acum pentru Isus pe cei cărora mai înainte le-a fost un exemplu rău în lucrurile rele. El mărturisea cu toată puterea și cu o forță neobișnuită - era vizibil că i-au fost date de Dumnezeu talente bogate - despre mântuirea de care el însuși a avut parte și pe care Dumnezeu o oferă fără excepție tuturor oamenilor.

Mai târziu a activat ca ofițer în Armata Salvării, public, cu mare binecuvântare, în Olanda, dar cu timpul s-a despărțit iar de Armata Salvării și a plecat în Tibet pe propria răspundere, trăind prin credință.

El a devenit un deschizător de drumuri al misiunii în acea țară închisă a sfintei flori de lotus și în anul 1898 și-a pierdut viața prin mâna unui ucigaș necunoscut - în slujba Celui pe care în anii tinereții sale îl hulise de atâtea ori.

Titlul original: „Peter Reinharts Bekehrung”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 225-236.